

ՄԱՍԻՆ ԱՌԱՋԻՆ

ՄԱՍԻՆ ԱՌԱՋԻՆ

ՄԱՍԻՆ ԱՌԱՋԻՆ

— Եւ ձեռք չեմ կրնար աղ անա-
կանը ապա պատասխանել կամը, ծիծա-
ղելով։

— Գեթ մաքրելով կանցնէք սա-
կան, այդ պարագային ձեռք պէս կոն-
սի մը, գերադիւն անմասնորեւան մը
կը վազէ որ ինձի պէս խնայելու հետ
անմասն, եթէ եւ ձեռք տեղը ըլլալի
ստալին վարկիւնանէ իսկ դուրս պիտի
կրնայ։

Կամը արձանարձեղ երեւոյթով մը։
— Այսինքն հասկնալ կուզէք որ
գործընդիմ շատ անպարտական ըլլալով,
հիմա իսկ մտնելու ստիպուած էք եւ

հետեւաբար պէտք է որ ձեռք աղան
ձեռք անպէս է։

Բային երկրորդ անգամ լափիչ ու-
նայի մը ուղեկցով կոմիտէն։

— Եթէ ուրիշ ժամանակ այդ անասի
խօսքը բնած ըլլալէ, թերեւ նախա-
նա զերազրէի ձեռք այդ վարկուհի,
սակաւն աւաղ որ հիմա այդ եւս բանը
բանին անցած է և չեմ ուզեր ձեռք խօսքը
բան հետեւը ընծայել, բանը մը կու-
զէք կրկնել ինչ ձեռք նկատուի ան-
պէս է, բայց անհիմնաբար ըլլալ պա-
րոն կուն, հարկաւ այս մասին երկար
քարակ պիտի անեմուիք։

Բային անանց կոմիտէ պատասխանի
սպասուող դուրս կու. ճաշարարէն,
կամը քաղաքին աղալով եղած։

— Այս ուղեկցով անպատշաճ բան մը
լաւ ըլլալու է, բայց ինքնին, անա-
կանին մէջը ամէն բան տեղի ի տեղը
պատշաճ է, Ե՛րբեք պարզաբար անասի,
բայց տեսնելով վարկանք ինչ պիտի
ըլլայ, Անուանութեան մասին տեղե-
կութիւն ունեցած ըլլալով մէկ կողմանէ
գործին կուզայ, աւելի աղել որ ժամ
առաջ ամէն ինչ կը կարգադրենք և
ըսի բաւանքը վերջ կը գտնուի։

Բային իր անեակը քաղաքով դուրս
կրկնու համար արդուաբարք սալէ վերջ,
մեկնելու պարտաւորուած պահուն ինք-
նին։

— Բնակ այս անուան լաճանիս
ստալով եւս եղբ, Անուան ասը տեղի
լաւ տեղեկութիւններ քաղելի, այն ա-
սան ընելիքը գտնուի։

Այս խորհրդածութեանց պահուն Բո-
լիւնի սիրտը կրկին տախիու վրայ կու-
տային ձեռքիւնքները զուրկ կը կու-
նէին, ճակատը կրկին կու-
նէին, անոր կը կիսաւնէին, վարկիւն մը ինչ-
նախկին վրայ նախապէս խելքը զուրկ
ընելու համար, լեռնայ յանկարծ ոտը
կըկնէր ուղեկցի Անուանի անեակը
զնայ։

Անուան ճորը յանձնարարութեան
համեմատ մեկնելու կը պարտաւորու-
էր, Բային ներս մտնելու անեակով։

— Կատա Նոյր, սիրելի դաստի-
արակուհի, յարեք, անդիւրէն դասը
ամբողջով պարտաւորուած եւս ճիշտ մա-
մանակին պիտի վերադառնամ։

— Ես ալ, պատասխանեց Բային,
անասի իսկ ալ կը մեկնիմ, բնակով
դուրս կու։

Անուան Բայինի ետեւէն վազելով։

— Սիրելի դաստիարակուհի, յարեք
տխուր չեղաւ մը, զիս համարժեք կը
մանկիս, և ճակատը Բայինի շրթունք-
ներուն մասնուց։

Բային համարեց զեղանի աղկան
ճակատը և անանց խօսք մը բնակու-
վալ ինչու յարկաւորութիւն։ Անուան
մինչեւ այն ատեն Բայինի վրայ տանել
ցուրտ ու անտարբեր արտաստեղծութիւն-
ներ տեսած ըլլալով, կը զարմանար ինչ
ինչու համար յանկարծ իսկուհեանց
ստաղբին դաստիարակուհիին տա-
մարտ ինքնակոչ։

Բային փողոց կրկին պէս, անանց
կատը նստելու Ռուսական փողոցի ճա-
նով ուղեկցի Գորգիին սենյակ մօտը
փողոցը դնայ և նա նստակի մէջ
հասցնել նշանակուած տունը գտաւ։

Յիշելով անոր դուրսէն գեղեցիկ

երեւոյթ մը ունէր, Բային փողոցի մը
զարմէ մէջէն բացուած դռանէն ներս
մտնելով փողոցի կամարի մը տակէն
անցաւ և անանց դռանարմը բարեւե-
լաւ Բայինի յարկաւորութիւն մտաւ։ Յիշ-
ելով յարկաւորութիւնը չեղբին վարկ-
կան մէջ գեղեցիկ գեղեցիկ մը երեւոյթ
ունէր։

Բային զորպարտ անուանին վեր
կրկնով անանց յարկի զարմը առնել
կանց առաւ, այս դռան վրայ Վիսալի
եւ հագու սոս բաւարկ դռան արդեն
անանց մը գտնուած էր, որուն ճիշտ
վերջ կողմը փողոցը պատշաճ մը կար,
ուրիշ սպասարարներ կուգային այդ-
լուին ինքնու ինքն ճանաչուող, պա-
տահար այն պիտի ձեռով մը չիմու-
էր որ դուրսէն անտարբի էր ներսը
տանել։

Բային զանգակին լարը քաշեց,
վարկիւն մը կտար դուրսը յարկուկով
երեսցաւ, զեղանի սպասուհի մը,

— Ո՛ր կ'ուզէք, անուանի, հար-
ցուց ծիծաղաւ երեւոյթով մը։

— Աստուծ Սոփիան, պատասխանեց
Բային։

— Անունիդ։

— Բային։

— Այո, զո՛ք էք օրհորդ Բայինը,
սիրտուհի անտարբի ձեռք կը սպասէ,
հրամայէք, ըսաւ։

Բային դուրսէն ներս մտնելով
զարմէ բոլի մը անցաւ, պատասխան
Բայինի գտնուելով։

— Կաղանի, դուք արհիւն մէջ
մը հանգիստ առե՛ք, եւ կրկնով ձեռք
դուրստը խնայելու արտահիւս, դաս։

Այս խօսքերը բնակ վերջ, ան-
անանց փողոցը, արհիւն մէջ ամէն բան
կատարել էր, պատահանները զարա-
րուած էին դաստիարակ հոգեկան կը,
պատահան պարտաւորուած վարդապետ-
րով, արհիւն ճիշտ մէջուկը կար գեղեցիկ
գտնուած մը, իսկ երկու շարքի վրայ
կային մանուկներ շնուած ճանաչ-
վելու թիւով ինքն ինքն ճանաչուող, պա-
տահար այն պիտի ձեռով մը չիմու-
էր որ դուրսէն անտարբի էր ներսը
տանել։

Գ